

Sygn. akt I Ca 234/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Ewa Pietraszewska

Sędziowie: SO Dorota Twardowska

SO Krzysztof Nowaczyński (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Danuta Gołębiwska

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2014 r. w Elblągu

na rozprawie

sprawy z powództwa S. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Braniewie

z dnia 16 maja 2014 r. sygn. akt I C 86/13

1. oddała apelację;

2. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powoda S. S. kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.

Sygn. akt I Ca 234/14

UZASADNIENIE

Powód S. S. w pozwie wniesionym dnia 10 grudnia 2012 roku domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. kwoty 31.299,72 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi w określony sposób tytułem odszkodowania za uszkodzenie jego pojazdu mechanicznego przez sprawcę kolizji posiadającego polisę OC wykupioną u pozwanego. W tej kwocie powód domagał się m. in. zasądzenia kosztów najmu pojazdu zastępczego w okresie od dnia 10 października 2012 roku do dnia 14 listopada 2014 roku w kwocie 6.650 zł.

Pozwany domagał się oddalenia powództwa oraz zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu według norm prawem przepisanych. Wskazał, iż w trakcie postępowania likwidacyjnego szkoda powoda została naprawiona w całości.

Sąd Rejonowy w Braniewie wyrokiem z dnia 16 maja 2014 r. wydanym w sprawie sygn. I C 86/13 zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 22.683,37 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi w sposób wskazany w

sentencji (punkt I), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (punkt II) oraz rozstrzygnął o kosztach procesu i kosztach sądowych (punkty III – V).

Ustalono zostało, iż w dniu 9 września 2012 roku w G. doszło do kolizji drogowej z udziałem kierującego samochodem osobowym B. (...) S. S. i kierującego ciągnikiem rolniczym J. L.. Sprawca kolizji, J. L., posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych na podstawie umowy zawartej z (...) Spółką Akcyjną w S.. W wyniku powyższego zdarzenia uszkodzenia uległ pojazd B. (...), stanowiący przedmiot własności powoda. Koniecznym stało się odholowanie pojazdu.

Uszkodzone zostały elementy oblachowania zewnętrznego pojazdu w postaci elementów odejmowalnych oraz elementy osprzętu nadwozia, a nadto elementy konstrukcyjne nadwozia. Koszt naprawy pojazdu przy użyciu nowych części alternatywnych dostawców klasy Q i P według cen z września 2012 roku wynosił 43.452,44 zł.

W dniu 09 września 2012 roku powód telefonicznie zgłosił szkodę zakładowi ubezpieczeń sprawcy kolizji. W dniu 12 września 2012 roku rzeczoznawca zakładu ubezpieczeń dokonał oględzin pojazdu, sporządził też protokół szkody. Wykonał nadto kalkulację naprawy szkody na kwotę 27.788,07 zł, stanowiącą sumę końcową kosztów naprawy pomniejszoną o potrącenie amortyzacyjne w wysokości 40%. W dniu 30 września 2012 roku powód zlecił rzeczoznawcy W. Z. wykonanie kalkulacji kosztów naprawy jego pojazdu. W kalkulacji W. Z. określił ten koszt na kwotę 52.068,79 zł. Pismem z dnia 14 listopada 2012 roku pozwany poinformował powoda o przyznaniu mu odszkodowania w kwocie 27.788,07 zł. Odszkodowanie to zostało mu następnie wypłacone. Powód jest przedsiębiorcą. Uszkodzony w wyniku kolizji z dnia 9 września 2012 roku pojazd wykorzystywał do prowadzenia tejże działalności oraz sprawowania funkcji przewodniczącego Regionu (...) Związku (...). W dniu 10 września 2012 roku powód zawarł z M. H. umowę najmu samochodu osobowego na okres od tego dnia do dnia 9 października 2012 roku. Czynsz najmu określono na kwotę 183,27 zł za dobę. Wierzytelność z tego tytułu wobec zakładu ubezpieczeń przelał na wynajmującego. Umową z dnia 10 października 2012 roku powód wynajął od M. G. samochód osobowy A. (...) na okres od tego dnia do dnia 14 listopada 2012 roku. Czynsz najmu określono dobowo na kwotę 190 zł. W wykonaniu tej umowy najemca zapłacił wynajmującemu kwotę 6.650 zł tytułem czynszu najmu. Powód dokonał częściowej naprawy pojazdu B. (...). Sprawny technicznie samochód odebrał z warsztatu już po wypłacie odszkodowania. Do tego czasu korzystał z wynajętych od znajomych pojazdów

Sąd pierwszej instancji podkreślił, iż podstawę prawną żądań pozwu stanowią art. 436 § 1 kc w zw. z art. 435 kc., pozwany nie kwestionował okoliczności kolizji z dnia 09 września 2012 r., stał jedynie konsekwentnie na stanowisku, iż kwota wypłaconego powodowi odszkodowania w pełni kompensowała jego szkodę. W zakresie odnoszącym się do żądania odszkodowawczego z tytułu uszkodzenia pojazdu powoda Sąd a quo oparł się na opinii pisemnej biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego J. S. z dnia 28 grudnia 2013 roku, w której określił on uzasadniony koszt naprawy tego pojazdu na kwotę 43.452,44 zł. Sąd pierwszej instancji uznał tę opinię za jasną, logiczną, pełną, zwłaszcza w kontekście okoliczności, iż żadna ze stron jej nie zakwestionowała. Wobec faktu, że powodowi wypłacono w ramach przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego kwotę 27.788,07 zł, zasądzono na jego rzecz dalszą kwotę 15.664,37 zł wraz z odsetkami liczonymi w sposób przedstawiony w sentencji wyroku

Za zasadne uznano także żądanie zwrotu kosztów holowania pojazdu w kwocie 369 zł, który to wydatek został przez powoda udokumentowany przedłożoną fakturą VAT.

Także za usprawiedliwione uznał Sąd pierwszej instancji roszczenie powoda odnośnie zwrotu kosztów najmu pojazdu za okres od dnia 10 października 2012 roku do dnia 14 listopada 2012 roku w kwocie 6.650 zł. W tym kontekście Sąd a quo nie podzielił argumentacji pozwanego, iż powód zobligowany był do naprawy samochodu przed dniem 14 listopada 2012 r., a tym samym jakoby korzystanie przez niego do tej daty włącznie z najętym pojazdem nie pozostawało w normalnym związku ze szkodą. Sąd pierwszej instancji wskazał, że skoro pozwany wypłacił odszkodowanie powodowi dopiero w dniu 14 listopada 2012 r. to powód nie miał obowiązku podejmować wcześniejszych prób przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, tak przy wykorzystaniu własnych środków finansowych, jak też korzystając z opcji wyboru „bezzgotówkowego” rozliczenia naprawy pomiędzy pozwanym, a wybranym serwisem, w

którym naprawa byłaby wykonana. Sąd pierwszej instancji nie znalazł podstaw dla uznania, iż zachowanie powoda od dnia 12 września 2012 r., kiedy ten poznał decyzję pozwanego odnośnie kosztów naprawy, do dnia 14 listopada 2012 r. (wyplata odszkodowania) cechowała bierność. Poniesione przez powoda koszty najmu pojazdu zastępczego w kwocie 6.650zł zdecydowanie mieściły się w obrębie normalnego związku przyczynowego ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę z dnia 09 września 2012 roku, co skutkowało zasądzeniem na rzecz powoda tej kwoty zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach procesu zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy Sąd pierwszej instancji orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c., zaś o kosztach sądowych rozstrzygnięto na podstawie art. 113 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 roku Nr 90, poz. 594 ze zm.).

Apelację od wyroku wniósł pozwany (...) Spółka Akcyjna w S., zaskarżając go w części, tj. co do rozstrzygnięcia zawartego w punkcie pierwszym w zakresie w jakim Sąd pierwszej instancji uwzględnił powództwo ponad kwotę 16.033,37 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 15.664,37 zł za okres od dnia 10 października 2012 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 369 zł za okres od dnia 16 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty. Zaskarżył również pozwany rozstrzygnięcia zawarte w punktach III i V wyroku dotyczące obciążenia pozwanego kosztami procesu oraz obowiązkiem uiszczenia kosztów sądowych.

W kwestii obrazy przepisów prawa materialnego pozwany wskazał na art. 6 k.c., art. 361 § 2 k.c. oraz art. 362 k.c., na skutek ich niezastosowania. Odnośnie naruszenia norm prawa procesowego pozwany wskazał na art. 233 § 1 k.p.c. co skutkowało dokonaniem przez Sąd pierwszej instancji dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza w kontekście uznania, iż uzasadnionym działaniem powoda był najem pojazdu zastępczego od dnia 10 października 2012 r. do dnia 14 listopada 2012 r. oraz, że koszty z tego tytułu poniesione winny być uznane za normalnie następstwo szkody z dnia 09 września 2012 r.

Skarżący domagał się zmiany zaskarżonego wyroku w punkcie pierwszym i uwzględnienia powództwa jedynie do kwoty 16.033,37 zł wraz z odsetkami ustawowym od kwoty 15.664,37 zł od dnia 10 października 2012 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 369 zł za okres od dnia 16 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty z jednoczesnym oddaleniem powództwa w pozostałym zakresie oraz zmiany wyroku w jego punktach III i V dotyczących kosztów procesu oraz kosztów sądowych, jako konsekwencji postulowanej zmiany w zakresie odnoszącym się do roszczeń głównych. Ewentualnie wnioskował pozwany o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Domagał się zasądzenia na jego rzecz kosztów postępowania drugoinstancyjnego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji skarżący wskazał, że okoliczności ustalone w sprawie nie uzasadniały postępowania powoda w zakresie najmu pojazdu zastępczego w okresie od dnia 10 października 2012 r. do dnia 14 listopada 2012 r. W ocenie pozwanego najem pojazdu przez powoda był usprawiedliwiony jedynie w okresie 10 dni jakie były niezbędne dla przywrócenia jego pojazdu do stanu poprzedniego, powód powinien zainicjować działania związane z naprawą pojazdu niezwłocznie po uzyskaniu z dniem 12 września 2012 r. informacji o wysokości na jaką szkoda została oszacowana. Pozwany w dalszym ciągu stał na stanowisku, iż samo przystąpienie powoda do usuwania szkody w pojeździe nie mogło być determinowane okolicznością wypłaty odszkodowania w listopadzie 2012 r., gdyż powód mógł wcześniej skorzystać z bezgotówkowej formy rozliczenia naprawienia szkody, powszechnie akceptowanej przez większość placówek serwisowych w kraju.

Powód S. S. w odpowiedzi na apelację pozwanego domagał się jej oddalenia oraz zasądzenia na jego rzecz kosztów postępowania drugoinstancyjnego według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego jako bezzasadna nie zasługiwała na podzielenie.

Sąd Rejonowy w Braniewie dokonał w przedmiotowej sprawie prawidłowych ustaleń odnośnie jej stanu faktycznego, jak i na tej podstawie słusznie ocenił merytoryczną zasadność wywiedzionego powództwa. W istocie zarzuty stawiane przez pozwanego w apelacji są swoistego rodzaju powieleniem jego stanowiska procesowego zajmowanego już od etapu odpowiedzi na pozew, kontynuowanego w kolejnych pismach procesowych składanych w sprawie.

Należy zgodzić się ze stanowiskiem Sądu pierwszej instancji prezentowanym w motywach uzasadniania skarżonego wyroku, iż całkowicie pozbawiona podstaw była argumentacja skarżącego, który przez pryzmat cenzusu majątkowego właściciela uszkodzonego pojazdu postrzegał najbardziej właściwy sposób naprawy nieprzewidzianej szkody komunikacyjnej. Innymi słowy, pozwany stał na stanowisku, że w sytuacji kiedy właściciela stać na zakup pojazdu o wartości rynkowej kilkudziesięciu lub kilkuset tysięcy złotych, to tym bardziej niejako „normą” powinno być ciągle posiadanie przez niego wolnych środków, które mogłyby zostać spożytkowane na szybkie naprawienie zaistniałej szkody związanej z ruchem tego pojazdu. Takie rozumowanie tej kwestii przez skarżącego jest całkowicie dowolne, błędne, niczym nie uzasadnione, wypaczające sam cel zawierania ubezpieczeń komunikacyjnych, lub co najmniej krzywdzące dla posiadaczy pojazdów o wysokim statusie ekonomicznym.

Analogiczny wydzźwięk miała forsowana przez pozwanego teza odnośnie rzekomych uchybień powoda w kontekście braku wyboru bezgotówkowego sposobu naprawienia szkody zaistniałej w jego pojeździe. Rację ma skarżący, iż wymieniony sposób likwidacji szkody jest praktyką powszechnie występującą, akceptowalną przez większość autoryzowanych stacji obsługi pojazdów, serwisów samochodowych oraz warsztatów naprawczych. Niemniej jednak stara się skarżący zapominać, iż to do powoda ostatecznie należała decyzja w kwestii wyboru najbardziej dlań dogodnego sposobu naprawienia szkody w jego pojeździe, a rozliczenie bezgotówkowe było tylko jedną, fakultatywną opcją spośród dostępnych możliwości.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie podkreślenia wymaga, że szkoda powoda miała miejsce w dniu 09 września 2012 r., w tej samej dacie o jej zaistnieniu został poinformowany pozwany, który niezwłocznie uruchomił procedurę postępowania likwidacyjnego, uznał swą odpowiedzialność co do zasady za zaistniałe zdarzenie, a w dniu 12 września 2012 r. doszło do oszacowania wysokości szkody w pojeździe powoda na kwotę 27.788,07 zł. Ustawowy trzydziestodniowy termin zastrzeżony dla pozwanego na spełnienie świadczenia (817 § 1 k.c.) upływał zatem z dniem 09 października 2012 r. W tej dacie nie doszło do wypłaty odszkodowania, co miało miejsce dopiero po dniu 14 listopada 2012 r. Gdyby zatem przyjąć, iż pozwany w terminie (09.10.2012 r.) wypłaciłby odszkodowanie powodowi, to wówczas należałoby pod rozwagę poddać okoliczność, czy powód w istocie działał racjonalnie wynajmując pojazd w okresie od dnia 10 października 2012 r. do dnia 14 listopada 2012 r. – w sytuacji kiedy już dysponowałby środkami finansowymi od pozwanego, umożliwiającymi niezwłoczne rozpoczęcie naprawy uszkodzeń pojazdu. Sytuacja opisana w zdaniu poprzedzającym ma jednak jedynie wymiar hipotetyczny, gdyż pozwany środki pieniężne z odszkodowania przedstawił do dyspozycji powoda dopiero po 14 listopada 2012 r. i to od tej daty powód był władny do podjęcia autonomicznej decyzji co do wyboru sposobu naprawy szkody. Prezentowana przez pozwanego w toku tego postępowania postawa polegająca na „przerzucaniu” na powoda odpowiedzialności za zwłokę w rozpoczęciu naprawy samochodu, w sytuacji kiedy pozwany sam w terminie nie wywiązał się z obowiązków wobec powoda, bezzasadnym czyniła zarzuty wniesionego środka odwoławczego. Skoro pozwany nie wypłacił w ciągu 30 dni odszkodowania, to tym samym normalnym następstwem zaistniałej szkody z dnia 09 września 2012 r. była konieczność zawarcia przez powoda z dniem 10 października 2012 r. umowy najmu pojazdu, tym bardziej, że konsekwentnie podnosił w toku procesu, iż nie dysponował środkami finansowymi na dokonanie naprawy pojazdu we własnym zakresie.

Mając powyższe okoliczności na uwadze apelacja pozwanego podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach procesu za drugą instancję orzeczono, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. art. 391 § 1 k.p.c. oraz w oparciu o § 6 pkt 5 w zw. z § 13 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013, poz. 461 j.t.).